

INTERVJU MED ROGER KARLSSON

Datum: 8 februari 2006.

Plats: Ågesta

Intervjuare: Stefan Warnqvist

Hur känns det att ha en ny skiva klar efter så lång tid?

ROGER KARLSSON: Det är skönt att ha det gjort. Det tog lång tid, nästan två år, att göra den. Samtidigt känns det lite konstigt när man hållit på och jobba med den och sedan när det väl är dags att släppa den blir det en tomhetskänsla. Så vi får se, jag håller på och fixar spelningar, det måste man ju för att hålla det vid liv.

Hur uppstod idén hos skivbolaget att du skulle få göra en skiva?

Jag gjorde ju den där hembrända, *Sånger från sidlinjen*, som sålde bra när jag spelade live och det tror jag fick dem att tänka att "det kan nog funka".

Hur tycker du att *Indiansommar* skiljer sig från *Veckans babe* som kom för tio år sedan?

Ljudmässigt, eller framförallt produktionsmässigt, skiljer den sig väldigt mycket. Det är mycket mer avskalat och mycket mer akustiskt. Låtmässigt tror jag inte att det är så jättestor skillnad. Det är väl det att man är tio år äldre. Textmässigt däremot är det mycket bättre, tycker jag. Det är mer berättande. Nu tycker jag det är kul att skriva texter, för tio år sedan tyckte jag inte det. Själva låten stod mer i fokus förut.

Om man jämför *Sånger från sidlinjen*-låtarna med nya skivan så är texterna som var mycket bra på den skivan ännu bättre nu. Det är ett stort steg. Hur kommer det sig, vad har orsakat detta?

Det är nog det att det är roligare att skriva nu. Jag känner mig mer sporrad att skriva texter nu och då blir det ofta att man får ett flyt i och med det.

Vad har du för influenser när det gäller textskrivandet? Är det från musik eller är det författare, eller varifrån får du inspirationen?

Det finns ingen som jag kan peka på att man är inspirerad av. Jag läser mycket böcker och tidningar och så. Det är väl möjligt att man berikas rent språkligt av det, men det är ingenting man tänker på. Däremot så finns det ju många duktiga svenska textförfattare, som Sundström, Winnerbäck och då tänker jag "Fan, jag måste också skriva lika bra texter". Jag tror jag kanske skriver lite mer med distans till mig själv när jag skriver texter och det har kanske blivit lite bättre. För 10-15 år sedan var det så mycket svart och ångest och jag vet inte. Det kanske beror på att man har familj och barn och får lite perspektiv på sig själv, lite vid sidan om så att säga. Det är svårt att analysera sina egna texter ...

Mellan *Veckans babe* och *Indiansommar* har du spelat in demos på ganska många låtar som inte har kommit ut officiellt. Är det frustrerande att ha lagt ner så mycket arbete på så många låtar som sedan inte kommer ut i butik?

Nja, det kanske inte kommer ut i butik, men jag skickar ju runt rätt mycket av de här demosarna. Det var lite napp på gång på några skivbolag, men det blev ingenting. Sånt kan vara frustrerande, när man tycker att det blev rätt bra och har nånting att ge och sen inte får ge ut dem.

Vad har du att säga om titeln, *Indiansommar*?

Ja ... det var några tjejer som intervjuade mig två dagar efter releasen och de undrade också. De visste inte vad det var. Jag vet inte ... jag tänkte på den här "Septembersken", den kändes lite som ledmotiv, eller huvudlåt, eller vad man ska säga. Det är lite sensommar / tidig höst-känsla i den låten. Först skulle skivan heta "Indiansommar stories", men det var folk som reagerade negativt på det, att man blandar svenska och engelska och det här var så typiskt svenskt liksom. Men sen, det är nog lite mitt sätt att skriva. Det finns en känsla i mina texter av höst. Jag vet inte, jag tror det.

Jag tänkte att det kanske hade att göra med din utgivning att göra, att det var tio år sedan sist och nu kommer den här, sommaren kommer lite senare liksom, den kommer tillbaka igen. Fast du kanske inte menade så riktigt ...

Nej, men det låter ju som nåt jag kan säga om någon frågar! Nej, det är nog mer nån känsla i flera texter av höst. Jag tror jag tänker "höst" mycket när jag skriver.

En låt som jag tycker är mycket bra på skivan och som jag tycker borde komma på singel, som borde bli en klassiker om det finns någon rättvisa i världen – vilket det kanske inte finns – är "Mjolk på Österlen". Vad kan du berätta om den låten?

Ja, det är nog den text som jag är mest nöjd med. Jag har haft tur, vår familj har kunnat vara nere på Österlen på somrarna i ett hus där, och det är ett speciellt ljus där, speciell stämning. Texten handlar väldigt mycket om den. Sånt existerade inte hos mig för tio år sedan och längre tillbaks. Det är så mycket som har hänt. Den handlar om förändring. Vad jag är nöjd med är att den fångar rätt bra den där känslan när man är där nere och det hörs säkert.

Finns det några planer på att ge ut den på singel så småningom?

Ja, fast det finns inga pengar. Vi gjorde en promosingel till radio, där den var en av fyra låtar. Beat Butchers har ju inte de där pengarna längre som fanns förr. Antagligen kommer vi att göra en till radiosingel, men jag vet inte om det blir den igen.

Du nämnde "Septembersken" som också är en sån som jag tycker borde bli en singel och som är som du sa lite av tema för skivan. Vad kan du berätta om den låten?

Det är en lite ovanlig text för att komma från mig. Det är många som har hört den och sagt att jag inte brukar göra såna texter. Jag kan känna så här efter semester och så, när det går emot höst, att jag mår inget bra i det där övergångsskedet. Den handlar nog om söndagsångest i kvadrat.

Med på skivan är tre bonuslåtar från din demo från -97. Hur kom det sig att det blev just de tre?

Vi hade inte så många låtar att välja på. Nu har jag hittat det. Jag hade en DAT med alla låtarna, 15 låtar kanske, men jag hittade bara några stycken som fanns på rulltape, så då blev det begränsat. Det fanns kanske 6-7 låtar att välja på och det var nog de här som kändes som hyfsat i linje med det jag gjort nu. Det hörs ändå att de sticker ut lite grann.

Under åren mellan *Veckans babe* och *Indiansommar* har du gjort ganska många spelningar i Stockholm. Hur har det varit att göra den typen av spelningar, på mindre ställen och kanske mindre publik?

Det har varit väldigt skiftande. Ibland har det varit hyfsat stora grejer och ibland mindre grejer. Det är läskigare att spela när det är lite folk. Vi är ju ofta bara tre på scen när vi spelar och det är väldigt akusiskt och det kan bli väldigt utelämnande. Fast det är lärorikt att göra så. Jag har spelat själv ibland och jag är en rätt blyg person egentligen, så det är en utmaning.

Jag måste säga att jag beundrar alla som vågar ställa sig själv på en scen, är man några stycken kan man ändå "ta smällen" tillsammans.

Så är det ju verkligen.

Så själv måste vara rätt läskigt.

Jag kan ha ruggig ångest och vill gå hem en sväng innan jag ska upp på scen.

... men däremot på din releasespelning så tyckte både jag och min flickvän att du utstrålade självförtroende.

Ja, det var nån som sa det, kommenterade att det måste vara lätt när man har folk med sig nästan vad man än gör, för då får man mer respons för det, och så är det ju. Speciellt när vi står och harvar ibland inför jättefå människor blir det naket och när man gör en sån grej med full orkester inför hundra pers, då blir det väldigt roligt och sen känns det ganska lätt.

För oss i publiken – jag kan bara tala för mig själv i och för sig – känns det lite som när man är på en fotbollsmatch och hemmalaget är på väg att vinna och alla håller på hemmalaget, alla vill att det ska gå bra ... lite den känslan fick jag.

Jo, men det blev ju väldig fokus i och med att de flesta var där i samma syfte, på grund av att jag släppte skivan.

Du tog upp det lite förut, men sen förra skivan kom har du skaffat familj, fru och barn. Hur tycker du att detta har påverkat låtskrivandet?

Ja, till att börja med påverkade det så att jag var nära att lägga av totalt. Då hade jag inte det här rummet utan det var bara köket därute. Jag har min friggebod därnere som är min replokal där alla låtar har kommit till. Men då var det tufft ett tag. Då var jag faktiskt jättenära att sluta spela. Det var Johan Johansson som räddade mig från att sluta. Han ringde några gånger och bad mig spela på Nalen. Det var det som gjorde att man fortsatte, tror jag faktiskt. Annars tror jag att det [familj] har berikat mig, som textförfattare i alla fall. Nu finns andra saker som är minst lika viktiga i livet. Jag var väldigt fokuserad på musiken ett tag på 90-talet med Tuk Tuk. Så på sikt har det påverkat positivt.

Jag tänkte rent generellt att det finns en myt att skapande personer skapar bäst när de mår som sämst, men jag har som motsatt teori att om man har fru och barn som älskar en vågar man ta ut svängarna mer och vara lite mer äventyrlig i sitt skapande och vågar mer kanske. Vad är din teori?

Ja, det var en bra fråga. Nej, precis, jag tror i alla fall att i mina öron är det en myt det här att man ska må dåligt, det tror jag. Men däremot vet jag inte om det ... Desto bättre musik man gör, desto mer fristående är man mot yttervärlden, man kommer in i en eufori liksom. Vad jag tror man behöver som låtskrivare – eller musikskapare – det

är tid. Så mycket tid att man kan glömma tiden, och att man har en plats där man får vara i fred. Ja, det beror kanske lite på hur man gör låtar, men om man bara står och skriker och lajar då måste jag definitivt vara ensam, för känner jag att det är folk runtomkring känner jag att jag måste skynda på och då kan jag inte skriva.

Går du ut till din friggebod varje kväll och spelar eller går du ut och tänker ”Nu ska jag skriva den här låten som jag tänkt på hela dagen”?

Njaj, när man skriver så där målinriktat ... När jag höll på och gjorde låtar till den här skivan – eller, det var inte hundra procentigt att det skulle bli en skiva, först var det mer demo som kanske blir en skiva – då får man samla på sig en massa tid. ”Den här veckan när barnen har gått och lagt sig, då går jag ner varje kväll”, lite systematiskt så där. Och de två första kvällarna blir det helt värdelöst och det kommer kännas som jag aldrig kommer kunna skriva någon mer låt. Det är ofta så. Man måste skriva av sig lite skitgrejer först för att hitta någon nivå. Nu har jag gjort så många låtar att ofta känner jag rätt tidigt om jag når upp till nån nivå där jag tycker att det är godtagbart.

Är det lättare att skriva låtar nu, att erfarenhet ger mer när du skriver låtar än för säg 10 år sedan, att det är lättare att veta när det funkar?

Ja, lite är det väl så, fast samtidigt ... Det är lite olika från skiva till skiva som jag har gjort. De ganska tidiga grejerna, *Luftballong*, var när saker började flyta. Den är skriven i ett bra flöde. Sen *Eurodisco*-skivan ... Jag gjorde mig arbetslös för att hanka mig fram som musiker och då levde jag verkligen schematiskt, satte klockan på ringning och var i replokalen klockan nio på morgonen och gick därifrån klockan sex på kvällen. Och det blev inte lika bra. Och sen *Veckans babe*, den blev jag överraskad att den blev så bra. Där kände jag mig stressad. Jag pluggade på Komvux då och hade ingenstans att skriva. Grannen knackade i väggen direkt när jag började sjunga och spela, så den satt jag och viskade fram. Jag hade inte någon bandspelare, jag hade en gammal telefonsvarare som jag spelade in de här idéerna på. Jag var livrädd när jag skulle presentera det där för Johansson och alla bra musiker. Jag tänkte, ”De kommer stå likgiltiga och tycka att det här är skittråkigt och då blir det inte lyckat”. Så alla skivor har kommit till på väldigt olika sätt.

Du har samarbetat mycket med Johan Johansson genom åren. Hur började det samarbetet?

Ja du, det började när jag spelade med Nittonhundratalsräven. Vi spelade samtidigt nån gång och han tyckte att det var bra. Vi kom överens om att han skulle producera oss. Han gillade ju Tuk Tuk mycket och var till och med på några spelningar på slutet när vi inte hade någon trummis. Sen vet jag inte ... Jag vet att han sa någon gång, ”Ring om du vill göra nånting”. Sen när jag bara kom på att jag ville göra en soloskiva, då ringde jag och han var jättesugen på att spela.

Vad tyckte de andra [i Tuk Tuk Rally] om att du ville göra en soloskiva istället för en Tuk Tuk-skiva?

De tyckte nog att det var okej. Det var nog lite, ”Å nej, nu börjar det nalkas slutet för Tuk Tuk” och så var det ju. Vi hade nog slutat ändå.

Ni slutade för exakt tio år sedan i år. Har ni aldrig känt för att spela tillsammans igen som Tuk Tuk Rally?

Nej, inte så där kontinuerligt. Vi gjorde nån spelning när Calle, gitarristen och basisten med mera, fyllde 30, fast det var en plojgrej. Och sen var det på gång hos

Stefan Söderberg – han jobbar ju på Huset i Huddinge, det är ett stort ungdomshus med replokaler och stor scen – att vi skulle köra i somras eller höstas eller nåt, men det rann ut i sanden. Men det hade varit skitkul att köra en kväll, men aldrig att sätta igång igen.

Varför inte?

Jag vill nog inte spela i något band mer.

... för även om ni slutade för tio år sedan verkar ni vara nära vänner fortfarande. Alla var på din releasespelning, så det är inte som Beatles där alla stämmer varandra ...

Nej ... Vi har kommit ifrån varandra i perioder, så det känns jättekul att träffas.

Du sjunger lite om Tuk Tuk på nya skivan i "Som om ingenting hade hänt" när ni var kungar bakom scenen och så. Hur kändes det när Tuk Tuk la av, var det ledsamt på något vis?

Nej, jag tyckte inte det i alla fall. Jag tyckte att det var rätt skönt. Det var rätt segt på slutet, det kändes inte som att vi hade kvar den rätta energin.

Apropå Tuk Tuk, en som du spelat med i flera band är Stefan Söderberg, från Inferno och Nittonhundredratalräven till Tuk Tuk, och han har spelat med dig solo och du har spelat med Åka Bil. Hur lärde ni känna varandra?

Det var i Norsborg i Kärsbyskolan. Där fanns det en musikförening som hette BFM – Botkyrka Fria Musikgrupper – och det var där vi lärde känna varandra. Vi spelade i olika band och så. Han spelade i ett band som hette Oroliga Kalkoner. På den tiden var de rätt stora och när de la av så ringde han mig. Jag tyckte att det var jätteroligt, jag var redan då så där att jag ville hålla på med musik hela tiden. De jag spelade med innan var så där att det var en hobby liksom. Det var alltid saker som kom emellan, så det var rätt frustrerande. Inferno var mitt första riktiga band. Vi repade långt ute på landet och kunde hålla på till klockan ett på vardagsnätterna och jobba sen, det spelade ingen roll. Plus att vi spelade rätt mycket live.

Var det första gruppen du spelade live med?

Jag hade spelat inför publik, men att spela inne i stan och det rullade på liksom.

Hur var musikscenen i Stockholm på 80-talet, när Inferno höll på?

Det var mycket större skillnad mellan etablerade scener och etablerade, signade band och oetablerade band. Det var två skilda världar. Idag har det mer vuxit samman. Det var mer med stolthet som man visade fingret åt storskivbolag, man hade inget behov alls att hamna där, men det var ändå en rätt stor scen den här alternativscenen. Det kunde vara mycket folk på spelningar. Idag känns det som att alla vill komma till himlen via storbolag, eller de flesta i alla fall.

Det som är intressant idag är att många av de band som inte är etablerade eller har skivkontrakt ändå har egna hemsidor och lägger ut demos där och att man köpa skivor. Det har kanske blivit lättare att göra skivor och sälja dem till sin publik.

Ja visst. Det hade vi säkert gjort om det funnits på den tiden, det tror jag nog.

Nittonhundredratalräven kom väl därefter?

Ja, det var parallellt med Tuk Tuk.

Jag har funderat på det här med Nittonhundredratalsträven och Tuk Tuk Rally, att de fanns samtidigt ett tag. Var det någon konkurrens mellan banden?

Nej, det var det väl inte. Stefan var ju frontmannen i Inferno som gjorde de flesta låtarna. Sen växte det fram mer och mer att jag också ville göra låtar och det var väl därför det blev två band. Vi ville väl ändå spela ihop och Nittonhundredratalsträven var mer en sån här grej jag bara hängde på. Jag spelade trummor där och var inte så aktiv i musikskapandet där.

Ni gjorde en EP med Nittonhundredratalsträven. Fanns det några planer på att göra ett album där också?

Jag kommer inte riktigt ihåg. Jo, vi gjorde säkert som Christian [Edgren] sa och han var rätt entusiastisk. Han började ju med sin studio, Traxton, då och tyckte att det var kul att lära sig, det var nytt för honom också. Nej, det kanske inte var så konkreta planer, men det fanns nog en tanke någonstans.

Vad är drivkrafterna för dig att skapa musik?

Det är nog lite i etapper det där. Först är det fantastiskt att bara skriva en ny låt och tycka "Wow, det här blev ju skitbra". Och sen hitta en text till den, då lyfter det förhoppningsvis lite till. Och sen om man spelar in det kan man tänka "Oj, vad bra det blev" förhoppningsvis. Och sen ska man försöka få ut det och sälja det. Det är något sorts behov att få ur sig nåt, absolut.

Förra gången jag intervjuade dig [hösten 1998] frågade jag hur ditt musikintresse uppstod och då sa du att det var genom din storebror och de skivor han spelade för dig. Så nu tänkte jag utveckla den frågan lite. Kan du nämna tio skivor som betytt mycket för dig, inte de som kanske är de tio bästa just nu utan tio som betytt mycket för dig från det att du blev intresserad fram till idag.

Jag är inte riktigt så bra på titlar, men några Sweet-skivor har absolut influerat mig. Tidiga Ebba Grön var fantastiskt.

Såg du dem live?

Nej, jag gjorde aldrig det. Jag skulle ha åkt in när de spelade på Gärdet, det var när de höll på att bli riktigt stora och folkliga, runt sista LP:n. Fast då ställde de in, nån hade brutit armen eller vad det var. Så jag fick aldrig se dem. Det var samma med Sweet, jag var jätteliten då och var med pappa och storebror när de skulle spela på Gröna Lund. Då regnade det så mycket och de spelade kvällen efter istället, men då regnade det också så vi åkte inte in. Fan, jag fick aldrig se dem!

Vad kan det vara mer som influerat mig ... Man lyssnade ju på punk liksom på slutet av 70-talet och början av 80-talet. Där var det mycket som man tyckte var skitbra. Clash tyckte jag var jättebra. The Jam. Det är sånt som är punk för mig. Hm, det var inga tio skivor det där!

Nej, fyra-fem nånting. Om man säger att det där var fram till 80-talet nånting, vilka var det efter det?

Jag gillade tidiga U2 jättemycket. Det tyckte jag var fantastiskt bra. Några skivor därifrån har påverkat mycket. På 90-talet levde jag ett väldigt konstigt liv, jag hade

inte ens någon stereo hemma så jag lyssnade knappt på musik. Fast Nirvana tyckte jag var rätt häftiga, jag såg dem live på MTV och det var så här ”Wow, det där var bra!”. Lambchop tycker jag är bra. Nu gillar jag mycket amerikansk musik, Steve Earle och sånt där. John Hiatt. Sundströms senaste [*Hjärtats melodi*] tycker jag är riktigt bra, en av hans bättre skivor. Jag går sällan till skivaffärer ... [paus]
Det glömde jag säga, Waterboys, tidiga Waterboys. Det är en del skivor man hört som man bara tycker är fantastiskt bra, sen när man lyssnar nu så var de väldigt ojämna, men när de var som bäst var de riktigt bra.

Den senaste skivan de gjort, *Universal hall*, tycker jag är väldigt bra.

Å, det har kommit en ny ... vad heter den som kom innan det?

A rock in a weary land.

Ja, just det. Den är lite överproducerad.

Mm, men den senaste är riktigt bra.

Den har jag missat. Är den lite mer avskalad?

Ja, de är typ tre personer på många låtar. Ganska korta texter och enkelt och avskalat.

De tidiga Waterboys var som sagt riktigt bra och Tuk Tuk var väldigt influerade av dem.

Tycker du att det märks vilka skivor man lyssnar mycket på, när du lyssnar tillbaka på gamla låtar? Är det svårt att inte påverkas?

Jo, det är det ju. Fast jag tycker ändå att jag har nog rätt mycket gått efter vad jag själv tycker är bra. De första Tuk Tuk-grejerna, där var det mycket det här med Traste Lindéns Kvintett och Perssons Pack, bondrock liksom. Det var man i början influerad av.

Nu ska jag ta en fråga som du kanske är innerligt trött på, men jag prövar i alla fall ... Många som hör dig brukar dra lite paralleller till Staffan Hellstrand. Vad anser du om den jämförelsen?

Det är helt okej. Jag tycker Staffan Hellstrand gör bra grejer. Det är inget som jag sitter och lyssnar på själv, men jag kan förstå den liknelsen, absolut. Jag tycker han har en kvalitet som låtskrivare som gör att han sticker ut lite.

Apropå andra artister, du har spelat på Stacken, en gång före Plura Jonsson och en annan gång före David Shutrick. Är det svårt att ha spelningar ihop med etablerade artister, som har sin publik och det kanske kommer 100 personer för att se dem och inte vet vem du är?

Ja, fast det var lite roligt när jag körde med Plura, då var det rätt många som gick efteråt, efter att jag spelat och det var lite kul. Eller kul ... nej, men det har varit en speciell stämning när jag kommit dit. Johan är så avslappnad, han behandlar alla lika liksom. Nej, det har bara vara skojigt. Däremot det jag mest känt, det var David Shutrick när han spelade, för han var så oerhört jävla bra och jag blev så förvånad över det, för det jag har hört av honom har jag aldrig blivit så där imponerad av. Han är en otroligt duktig pianist. Det var nog enda gången, speciellt när jag kört där, som jag känt mig lite mindre värd. Jag hörde honom när han soundcheckade och fan, vad bra det var! Annars är det lugnt. Jag körde med Ola Magnell där också. Det var roligt,

för vi fick flytta upp till stora Nalen, det var kul att få komma dit. Jag gillade mycket när vi körde med Plura också och spelade med [en musiker på] ståbas.

Men du har ingen ståbas på skivan nu?

Nej, det är lite speciellt. De flesta basister idag spelar inte ståbas och det skulle vara lite patetiskt om vi bara tog med det för att få själva soundet och sen kan man inte riktigt lira det live. Men det är ett väldigt häftigt instrument.

Du har på skivan samarbetat med gitarristen Janne Ljungwaldh. Vad är hans bakgrund och hur började samarbetet med honom?

Han är en gammal vän med Johansson och han spelade i ett band som hette Fahrenheit, tror jag, ett new wave-band. Så han fanns med på den där tiden och vi spelade i ett plojband som hette Dödsbads som körde gamla Motvind-covers, om du vet vilka Motvind är?

Jo, jag har hört talas om dem. Ett 70-talsband?

Ja, de var typ 70-talets Coca Carola fast lite större. Och där [i Dödsbabs] spelade han gitarr. Och sen är han en väldigt duktig tekniker. Det började med att vi spelade in demos, sen kom han med, han är bra på gitarr, så det har varit naturligt. Janne och jag är ett radarpar nu, stommen, så det känns bra.

Sedan är Calle [Lagerholm] med ofta.

Ja, Calle är med också.

Under årens lopp har du haft en del olika musiker. Varför sker bytena av musiker, är det att de inte har tid att vara med?

Ja, det är dels det, men det är också det lilla privilegiet man har när man inte spelar i ett band, att man kan prova med olika folk. Där har jag varit bortskämd, jag har ofta fått bra folk att spela med mig. Så det är en kombination av att det finns så många som har så mycket att göra att det blir svårt att hålla sig till samma musiker hela tiden. Sen är det roligt att testa nya. När man gjort en sån här grej [CDn] är det ytterst sällan man repar mer än två gånger, oftast är det en gång man repar och då måste det vara bra musiker. Tuk Tuk hade aldrig fixat att göra ett rep utifrån låtar man aldrig förr hade spelat, så det måste vara duktigt folk. Man blir kräsen också när man spelat med bra musiker och då vill man fortsätta med det.

Hur har du/ni på skivan bestämt hur många som ska vara med på en viss låt? Ibland är det bara du och Janne och ibland är det fullt band ...

Det har varit lite kärnan, jag och Janne och Peter Helleday, som jag spelat in med. Det är därför vi skrev att den är producerad av oss. Fast det var inget vi sa från början, "Nu ska vi producera det här" utan det är efteråt, nästan "Vi gjorde ju det som en producent gör annars". Därför skrev vi det. Jag tror jag presenterade de här låtarna för Janne först från början. Det var han och jag som började fundera kring inspelningen. Det är sällan man sitter så här "Hmm, hur ska vi göra nu" utan det får ge sig på något sätt. Men det var väl lite som mål för skivan från början att den ska vara avskalad. Vi körde så pass naket live, men ville att det skulle låta hyfsat som på skivan ändå.

Vad blir nästa steg nu när skivan är klar?

Ja, nu är det typiska det här när man gjort en skiva och releasen blev lyckad och sen ... händer ingenting. Och det stadiet befinner jag mig i nu. Man blir lite stressad och

tänker, ”Jag skulle haft tjugo spelningar nu”. Jag tror jag har två spelningar färdiga nu, och eventuellt en tredje. Så det är lite ångest med det där just nu, ärligt talat. Hur ska vi sälja det här nu då?

Har du spelat mycket ute i landet?

Nej, inte med det här. Litegrann. Tuk Tuk var ute mycket, men vi spelades mycket i radio. Det var mycket lättare då. Alla, eller många, visste vilka vi var i alla fall. Det går alltid lite lättare att få napp då och vi låg på ett litet bokningsbolag. Det fanns flera som höll i de där trådarna och kunde fixa spelningar. Det har varit några som hört av sig utifrån landet, men nuförtiden är det så att många som fixar spelningar har ingen lust att betala gager. Man ska vara tacksam att man får komma och spela. Jag kan inte göra det för jag har familj och två bilar till och med. Jag ser ingen anledning till att man ska spela gratis och det är ofta det faller på det, när man har vissa gageanspråk, även om jag inte behöver ha mycket för en spelning, men jag vill inte gå back på det. Och det gör man även om man får reseersättning för det finns omkostnader.

Det är det som är bra med en bokare, de kanske har lättare att förhandla upp gagerna?

Ja, och sen vet jag att det var nån debatt i DN om det där. Det är så många som glömmer att i alla andra jobb finns det pensionsgrundande avtal, men inom musiken existerar det knappt. Fast när man ligger på bokningsbolag är det ofta pensionsgrundande också. Det är många som glömmer det där. Musikbranschen är väldigt mycket ”the winner takes it all”, extremt mycket så, den är väldigt hierarkisk. De som är stora har fått de här människorna som tar tag i det, även om de säkert är värda det och har jobbat hårt. Det märks på de flesta spelställen, det är liksom ... jag tror det var Kent som sa att det största nöjet när man blir stor [artist] är att få spela på så bra utrustning, det låter så bra när de spelar. När man spelar på Dancing Dingo och Mondo Frispel och dem, då är det rätt taffliga grejer. Men det är klart att det vore kul att få spela på stora ställen och få skjuts på det. Vill man ge ut en skiva får man göra det. Det skulle verkligen vara idealet.

Vilken är din publik, tror du?

Det där är ju svårt ... Jag tyckte det var så roligt på releasen att det var så blandat. Det var verkligen olika typer av människor som är genuint intresserade av det man gör. Det känns så i alla fall.

Du har en live-DVD som man kan köpa också. Hur känns det?

Vi blev positivt överraskade för den var väldigt bra gjord. Med många av de här entusiasterna blir det ofta halvtaffligt gjort, men den känns bra. Sen var det en av våra sämre spelningar vi har gjort någonsin, så det var tråkigt.

Jaså? Jag var inte på den spelningen, men jag tyckte DVDn var bra.

Hm, jag kanske inte tänker på det. Då hade vi inte repat. Men det är kul, det är bara att tacka och ta emot att de gjorde den där. Snyggt omslag också. Den är kul att ha med sig när man spelar.

Nu måste jag fråga om några låtar från din demo från -97. Jag tänkte höra vad du tycker om de låtarna idag och om det finns någon chans att de kommer att komma ut i något sammanhang ... ”De sylvassa taggarna”?

Den fanns kvar. Vi lyssnade på den, det var jag, Johansson och Stefan [Söderberg], det var vi som gjorde färdigt de här tre låtarna. Vi tyckte att den var lite bredbent Lundell-rock med bärs så där. Johan tyckte att ”den här refrängen var strålande. Spar den och gör något annat av den”.

Jag tycker texten är så bra ...

Mm, det är lite glädje och lust, vilket absolut inte allt var på den tiden.

Låten ”Nittital”, vad anser du om den? Den spelade du mycket live förut.

Den var aktuell. Den skulle ha kommit med om vi hittat DAT:en i tid. Den är riktigt bra, men vi hittade inte den. Nu finns den på DAT.

En låt som du aldrig har spelat live, åtminstone inte på någon spelning jag varit på, är ”Is”, som jag tycker är väldigt bra.

Den fanns nog också med nu, men den är så ofärdig på något sätt.

Det är just det som är charmen, den låten är definitivt en klassiker för mig.

Låten ”Människor” har du spelat mycket live, men den kom inte med?

Den var till och med mixad, det var fyra låtar och den var en av dem. Den känns lite långt bort från den här [*Indiansommar*], men det är en bra livelåt, absolut.

... och sen har vi ”Bomull och vadd”, den har du inte heller spelat live.

Just det ... jag måste bara tänka efter hur det är den går. [Paus] Ja, just det, det är den. Jag gjorde allting själv där, så som demos är tänkt att vara egentligen, en idé och att man kan utveckla den. Den känslan var nog rätt stark när det var klart, ”det här kanske man ska göra bra någon gång också”.

Om du får tillgång till den där DAT-bandet borde du ge ut den demosamligen och sälja på spelningar.

Ja, det skulle man kunna göra. Det var nog mycket så *Indiansommar* blev en riktig skiva, att jag skulle göra en uppföljare till *Sånger från sidlinjen*, en del nya låtar och fortsätta med lite gammalt. Det kanske inte är en sån dum idé.

Jag kan förstå om den känns gammal och så, men den kunde säljas på spelningar till de som redan är fans.

Egentligen skulle jag vilja mixa om den litegrann, men det är fullt möjligt.

Har du börjat få idéer till nya låtar eller kommer det att dröja ett tag tror du?

Jag har en del små idéer, men det har varit mycket kring det här. Jag har funderat på att göra en eller två låtar för att ha något nytt att spela live.

Det har jag tänkt på på dina spelningar, att det ofta är mycket nya låtar. Även om man har följt alla spelningar är det ofta nya låtar och det är väldigt roligt. Är det roligare att spela nya låtar?

Ja, lite så, sen har det varit att jag varit lite nojig för att det ska framstå som mossigt om man bara kör gamla låtar. När Johan ringde och ville att jag skulle spela på Nalen, det var väl tre-fyra gånger, ville jag ha två nya låtar varje gång så att det skulle kännas fräscht.

Är det svårt att spela låtar som publiken inte har hört?

Nej, det tycker jag inte. Fokus har varit på att man ska framåt hela tiden. Det är snarare så att nu, mär jag ska spela med storband igen, att man tar upp några gamla låtar.

Vad gör du med alla låtar som du har skrivit under åren, från 80- och 90-talen och framåt, som inte finns på skiva? Har du dem i något arkiv?

Nja, de flesta låtar har kommit med på demos eller skivor. Jag tror inte att det är nån låt som jag är jättenöjd med som inte alls har spelats in som demo. Det mesta finns sparat någonstans.

Nu tänkte jag ta en avslutande fråga... de som läser detta, varför tycker du att de ska köpa *Indiansommar*?

Därför att det är en ärlig skiva. Den kommer från hjärtat, det finns inga baktankar med den här skivan.

Då får jag tacka för intervjun.

Tack själv.